

HET VOORSTEL NIJMEGEN INZAKE DE BEREIDING EN
VERSTREKKING VAN KOEPOKSTOF.

I.

PERSENAIRE vindt het eigenlijk overbodig, maar besluit tot een kort wederwoord aan mijn adres. Dit is wel kort, maar onjuist. Hij heeft, als oud-Indischman, met bewondering zitten luisteren naar de lezing van NIJLAND en heeft al diens moeilijkheden in herinnering mede beleefd. Nu wensch ik in eerbied voor de energie en het vernuft van NIJLAND, voor PENSENAIRE niet onder te doen. Deze heeft zich echter niet de moeite gegeven, mijn argumenten te ontzenuwen, integendeel, hij maakt er zich af met de opmerking, op de technische bezwaren niet te zullen ingaan, en daarop komt het nu juist aan. Zijn verhaaltje over jam en schoensmeer sla ik over en kom neer op zijn onjuist betoog. Het gaat n.l. niet over het tegengaan van virulentievermindering, dit is weer een vraagstuk op zichzelf, doch het gaat over pokstof, die als initio min of meer faalt. Dat een stof, die bij eerste beproeving zeer goed is, haar werkzaamheid verliest, zien wij zelden of nooit, wel hebben wij bij herhaling 100 pCt. opkomst gezien bij stoffen, die verscheidene jaren in onze koelinrichting waren bewaard gebleven, bij een automatisch geregelde temperatuur van -10° tot -20° C.. En nu mag het misschien waar zijn, dat NIJLAND het onbekende virus dwingen kan tot behoud zijner werkzaamheid, en ik wil niet beweren, dat hij ook dit niet vermag, maar hoe kan NIJLAND onze Nederlandsche kalveren verbieden, minder virulente stof te leveren?

Rotterdam, 22 Mei 1921.

A. F. SOER.

II.

Naar aanleiding der stukken van NIJLAND en van den voorzitter der Afd. Nijmegen wensch ik op te merken :

1. Dat de indruk, daardoor verwekt, als zou in de jaarverslagen der Landskoepokinrichting een methode zijn beschreven, waardoor het NIJLAND gelukt is, een verzwakking der virulentie met zekerheid te voorkomen, in zooverre onjuist is, dat of in denzelfden tijd of reeds vroeger ieder onderdeel dezer methode in Nederland speciaal in Amsterdam, dank zij mijn voorganger dr. DORNSEIFFEN, is toegepast en in de jaarverslagen beschreven. Overigens weet NIJLAND even goed als ik en het blijkt ook uit ieder zijner jaarverslagen, dat ook hierdoor geen volstreckte zekerheid is te verkrijgen.

2. Dat tot nu toe nog niet is opgehelderd, op welken grond NIJLAND en in zijn voetspoor de afd. Nijmegen zoo voor centralisatie ijvert en de Maatschappij tot een uitspraak in deze tracht te bewegen, zonder ook maar één enkel punt te hebben genoemd, waarop het hier te lande tot nu toe gevolgde stelsel zou hebben gefaald.

3. Dat de vergelijking der koepokinrichtingen, die op een zoo lang en eervol verleden kunnen terugzien, met jam- en schoensmeerfabrieken, van weinig fijn gevoel getuigt.

4. Dat het lijkt, alsof de afd. Nijmegen begint te bevroeden, dat zij van haar voorstel weinig plezier zal beleven. Hoe anders te verklaren den hollen rhetorischen bombast der laatste alinea in het stuk van haar voorzitter, bestemd om het beleid der afdeeling te verdedigen en waarin o.a. NIJLAND wordt genoemd „een apostel, wiens woord in bredere kringen behoort uit te golven dan de geschiedenis tot nu toe deed”. (sic.)

Amsterdam, 21 Mei 1921. *De directeur der Amsterdamsche koepokinrichting*

D. H. KOETSER.

Wij meenen, dat dit onderwerp thans voldoende van verschillende zijden is toegelicht, zoodat het debat nu wel gesloten kan worden.

Redactie,